

των **Δημήτρη Γρηγορόπουλου** & **Παναγιώτη Μαυροειδή**

Πολιτική εμβέλεια αλλά και αστάθεια

Στα «πέτρινα χρόνια», στην αυγή της δεκαετίας του 1990, αλλά και αρκετά χρόνια μετά, οι κατά καιρούς σχηματισμοί της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς (Μαχόμενη Αριστερά, ΜΕΡΑ, καθώς και άλλες παράλληλες προσπάθειες) συγκέντρωναν το ενδιαφέρον 5.000-10.000 ανθρώπων και την εκλογική στήριξη περίπου 10.000-20.000.

Ποια ήταν η «αξία χρήσης» αυτών των βηματισμών στα αγκάθια εκείνης της δύσκολης περιόδου; Ένας περιορισμένος κύκλος αγωνιστών της κομμουνιστικής Αριστεράς παρακολουθούσε μια απόπειρα επανατοποθέτησης του κομμουνιστικού προτάγματος, σε συνθήκες σύνθλιψής του από τα κινεζικά τανκς στην Τιέν Αν Μεν και ταφής του από τις πέτρες τού υπό κατάρρευση Τείχους του Βερολίνου. Ήταν μια στάση αντίστροφη στο βασικό ρεύμα: την απόλυτη προσχώρηση της Αριστεράς στην αστική στρατηγική σε Ελλάδα και Ευρώπη. Τόσο άμεσα πολιτικά, με τις συγκυβερνήσεις ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ, όσο και ιδεολογικά με την κυριαρχία των ιδεολογημάτων του «σοσιαλισμού της αγοράς», του ευρωπαϊσμού και της κήρυξης του «τέλους των αφηγήσεων» επαναστατικής χειραφέτησης.

Αυτή η πολιτική παρακολούθηση και αναιμική στήριξη δεν περιείχε κάποιας μορφής προσμονή ή απαίτηση από την αντικαπιταλιστική Αριστερά, σε σχέση με την τρέχουσα πολιτική πάλη, ούτε είχε κάποιο πολιτικό «διά ταύτα» για ευρύτερες μάζες εργαζομένων. Ήταν περισσότερο η στήριξη στο δικαίωμα να «ανασαίνει κάποιος με καλάμι» και «μετά βλέπουμε». Και ίσως να μας αρκούσε αυτή η ενθάρρυνση.

Σήμερα δεν είμαστε σε αυτή την κατάσταση. Την ΑΝΤΑΡΣΥΑ την γνωρίζει η συντριπτική πλειοψηφία των ενεργών πολιτικά πολιτών σε όλη την Ελλάδα. Όχι μόνο χάρη και κυρίως

στο θελκτικό της όνομα: εκατοντάδες χιλιάδες αριστερών και κομμουνιστών, που κατά βάση ακολουθούν και έχουν αναφορά τους τον ΣΥΡΙΖΑ ή το ΚΚΕ, γνωρίζουν, ενδιαφέρονται, κρίνουν, έχουν γνώμη και απαίτηση για ό,τι διακηρύσσει, κάνει ή δεν κάνει η αντικαπιταλιστική Αριστερά. Στον σύντομο χρόνο ζωής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ένας μεταβλητός αριθμός από αυτή τη στεφάνη τη στηρίζει και εκλογικά, δίνοντάς της κατά περίπτωση 20, 75, 30, 130 ή 45.000 ψήφους σε γενικές εκλογικές κάλπες και σημαντικότερη υποστήριξη σε εκλογές συνδικάτων, φοιτητικών συλλόγων και αλλού. Οι ίδιοι οι κομματικοί σχηματισμοί της κοινοβουλευτικής διαχειριστικής και ρεφορμιστικής Αριστεράς δεν μπορούν να αγνοήσουν την ευρεία αναζήτηση για έναν τρίτο πόλο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Ο ΣΥΡΙΖΑ πότε πολιorkεί με «επιθέσεις φιλίας» πότε εξορκίζει τα «αριστερά γκρουπούσκουλα». Το ΚΚΕ σε μόνιμη πλέον βάση φροντίζει να στήνει υγειονομικές ζώνες γύρω από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με μια ακατάσχετη συκοφάντηση, αχρείαστη για ένα ρεύμα υποτίθεται μικρής εμβέλειας.

Όποια στάση κι αν έχει κανείς στο μετωπικό εγχείρημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αναγνωρίζει τη νέα αυτή ποιότητα, τις δυνατότητες και την αστάθεια που τη χαρακτηρίζουν.

Η πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Έχει όμως τον ίδιο χαρακτήρα το «κοίταγμα» προς την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σήμερα σε σχέση με αντίστοιχες απόπειρες του παρελθόντος; Υπάρχουν κοινά στοιχεία, εντοπίζονται όμως και πολύ μεγάλες διαφορές.

Οπωσδήποτε η διακήρυξη μιας κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης σήμερα, η αναζήτηση ενός σύγχρονου επαναστατικού κομμουνιστικού προγράμματος, έχει διαφορετική νομιμοποίηση σήμερα, σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης και τέλους των βεβαιοτήτων για την αιωνιότητα του καπιταλισμού. Το κυριότερο όμως είναι ότι η επανάσταση και ο κομμουνισμός συνδέονται πλέον με μια άμεση αντικαπιταλιστική πρόταση εξόδου από την κρίση. Η πρόταση αυτή αναγνωρίζεται όχι σαν εξωτική ιδεολογική αναφορά ταυτότητας, αλλά σαν εν δυνάμει στοιχείο, σαν πιθανός άξονας μιας πολιτικής διεξόδου από το περιβάλλον της κοινωνικής καταστροφής που επέβαλε η αστική τάξη στην Ελλάδα, μαζί με την τρόικα και την ΕΕ, ειδικά μέσω των Μνημονίων.

Η ίδια αλλαγή ματιάς των εργαζομένων αφορά φυσικά και τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ. Το ερώτημα «τι μπορείτε εσείς να πείτε και να κάνετε τώρα που ξεθεμελιώνονται τα πάντα;», διαμόρφωσε νέους συσχετισμούς και όρισε νέους ρόλους σε αυτούς τους συσχετισμούς.

Αυτή η «χρήση» κομμάτων και πολιτικών ρευμάτων από μεριάς του ευρύτερου εργατικού λαϊκού παράγοντα και ειδικότερα μιας πολιτικής και κινηματικής πρωτοπορίας του θέτει επί τάπητος την ανάγκη νέας φυσιογνωμίας, νέας οργανωτικής συγκρότησης και ενός άλλου τύπου πολιτικής και ιδεολογικής παρέμβασης της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς. Κάθε πολιτική δύναμη κρίνεται απ' την πρότασή της στη συγκυρία.

«Ποια είναι η διέξοδος που προτείνεται, λοιπόν, εδώ και τώρα;» είναι το πιεστικό πολιτικό ερώτημα που κλονίζει νωθρούς πολιτικούς προγραμματισμούς, γραφειοκρατικές ιεραρχήσεις και μονόπλευρες θεωρητικολογίες.

Γι' αυτό ο νέος τύπος της πολιτικής παρέμβασης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς δεν πρέπει να εξαντλείται στην εκλογική καμπάνια, στην πειθώ για την υφαρπαγή της ψήφου, στην ατελέσφορη κυβερνητική εναλλαγή. Πρέπει να βασίζεται στην τεκμηρίωση της ορθότητας και αμεσότητας του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, στο κίνημα και την ταξική πάλη, στον προσδιορισμό του οργανωμένου λαού σαν υποκειμένου της αντικαπιταλιστικής πρότασης με πυρήνα μια νέα κομμουνιστική πρωτοπορία.

Αυτός ο τύπος πολιτικής παρέμβασης θα δίνει με αξιώσεις και τις εκλογικές μάχες, τις οποίες, αν και δεν είναι το προνομιακό πεδίο της επαναστατικής Αριστεράς, δεν πρέπει να τις υποτιμούμε. Το πρώτιστο όμως είναι να διευρύνεται και να χαλυβδώνεται στο κινηματικό, πολιτικό και ιδεολογικό πεδίο, για να διεξαγάγει τις σκληρότατες ταξικές μάχες του παρόντος αλλά και του μέλλοντος. Η βασική αιτίαση κατά της αντικαπιταλιστικής τακτικής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ότι δεν αποτελεί πρόταση εξόδου απ' τα προβλήματα της συγκυρίας, αφού δεν θέτει θέμα εξουσίας.

Στον αντίποδα, όχι μόνον εξαιρείται η πολιτική ευφυΐα του ΣΥΡΙΖΑ, που επιβραβεύτηκε απ' τη λαϊκή ετυμηγορία, αλλά παρουσιάζεται σαν μονόδρομος για την Αριστερά, με τη μια ή την άλλη μορφή, η στήριξη ή ανοχή της κυβερνητικής πρότασής του. Αυτή την κριτική ενορχηστρώνουν ασφαλώς ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά και δυνάμεις εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και αριστεροί διανοούμενοι. Αυτή η κριτική είναι ανυπόστατη. Εκφράζει την ταλάντευση ή και την υπόκλιση της μικροαστικής λογικής στον ισχυρό της στιγμής, δηλαδή τον ΣΥΡΙΖΑ.

Πρώτον, είναι αβάσιμο να υποστηρίζεται ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θέτει θέμα εξουσίας. Δεν θέτει βέβαια θέμα εξουσίας αλλά θέμα κυβερνητικής εναλλαγής, σχετικής δηλαδή αλλαγής του τύπου διαχείρισης με πλαίσιο έναν πιο ήπιο νεοφιλελευθερισμό.

Δεύτερον, η ταξική λογική και η ιστορική εμπειρία πιστοποιούν ότι μια αριστερή κυβέρνηση,

ακόμη κι αν έχει αγαθές προθέσεις, ιδίως αν αναλαμβάνει σε συνθήκες ύφεσης του κινήματος και χωρίς αριστερό μέτωπο στήριξης, είναι καταδικασμένη στην αποτυχία ή το συμβιβασμό.

Τρίτον, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν εντάσσεται καν σ' αυτό το θεωρητικό σχήμα (όπως ο Σ. Αλιέντε). Έχει ήδη προσφέρει γη και ύδωρ στο οικονομικοπολιτικό εγχώριο και διεθνές σύστημα, για να λάβει τα ηνία της διακυβέρνησης. Ομνύει στην αδιαπραγμάτευτη διατήρηση του εθνικού πλαισίου της χώρας (ΕΕ-NATO), δεν «σκίζει» πλέον τα Μνημόνια, αλλά απλώς «απεμπλέκεται» απ' αυτά. Κάνει λόγο για «διαγραφή ενός μεγάλου μέρους του χρέους» (όπως και το ΔΝΤ), ενώ ξεκίνησε απ' τη διαγραφή του χρέους. Απ' την εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος υποχώρησε στον δημόσιο έλεγχο του. Κάνει άνοιγμα συγκυβέρνησης και συμμαχίας προς τη συστημική νεοφιλελεύθερη Κεντροαριστερά (περ μου τους φίλους σου...) καλώντας και την Αριστερά (ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ) σε συμμαχία προς αντιπερασμό στις πραγματικές πολιτικές επιδιώξεις του. Αυτός ο χαρακτήρας της κυβερνητικής πρότασης του ΣΥΡΙΖΑ εξηγεί και την απήχησή του, αφού η άρχουσα τάξη, εγχώρια και διεθνική, δεν έχει εξαπολύσει πόλεμο εναντίον του (βλ. Βενεζουέλα). Απεναντίας, τον ανέχεται, ένα μέρος της τον στηρίζει, ενώ στο σύνολό της επιδιώκει την πλήρη αποποίηση εκ μέρους του του «λαϊκισμού». Η κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ έχει πράγματι απήχηση αλλά ως κυβέρνηση του συστήματος, όχι ως κυβέρνηση της Αριστεράς. Γι' αυτό δεν αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για την Αριστερά αλλά προς αποφυγή.

Τέταρτον, ο μετριοπαθής αριστερός λόγος του ΣΥΡΙΖΑ υποκατέστησε σχεδόν αυτόματα το ΠΑΣΟΚ μετά τον εκφυλισμό και την κατάρρευση του στη συνείδηση μεγάλου μέρους των οπαδών και των στελεχών του. Αυτός ο κόσμος έχει ευαισθησία σε μια ρητορική αριστερή, τύπου ΠΑΣΟΚ όμως, προσδοκά παροχές και θεσμικές βελτιώσεις, χωρίς όμως αμφισβήτηση του εθνικού και διεθνούς συστημικού πλαισίου. Ο ΣΥΡΙΖΑ αναπαράγει με επιτυχία τον «αστικό σοσιαλισμό» (Κ. Μαρξ, Κομμουνιστικό μανιφέστο) του πολιτικού χώρου του ΠΑΣΟΚ.

Πέμπτον, οι αριστεροί θαυμαστές του ΣΥΡΙΖΑ θα πρέπει να ψαλιδίσουν τον ενθουσιασμό τους για την κυβερνητική του πρόταση. Κατ' αρχάς, διότι δεν είναι μεγαλοφυής σύλληψη των πολιτικών εγκεφάλων του ΣΥΡΙΖΑ αλλά γνωστή παρέκκλιση της Αριστεράς η συμμετοχή της σε αστικές κυβερνήσεις (μιλλερανισμός) ή και η ανάληψη της διακυβέρνησης με αστικούς όρους. Δευτερευόντως, σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι προδιαγεγραμμένη η αποτυχία και η ταξική προδοσία. Θυμίζουμε τη συντριβή της προτελαριακής επανάστασης στη Γερμανία το 1918-19 απ' το κυβερνητικό σχήμα των σοσιαλδημοκρατών αλλά και την εμμενή επίσης πολιτική της συμμετοχής των ευρωκομμουνιστών σε αστικές κυβερνήσεις, που οδήγησε στον πολιτικό ευτελισμό και την αποσάθρωσή τους. Στα καθ' ημάς: Την αυτοχειριαστική

συμμετοχή του ΕΑΜ στην κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου και Άγγλων αντί της πρόσφορης κατάκτησης της εξουσίας, την κατάπτυστη συμμετοχή του ΚΚΕ και του ΕΑΡ (προπάτορα του ΣΥΡΙΖΑ) στην κυβέρνηση της «κάθαρσης» με τον «άμωμο» Κ. Μητσοτάκη. Τέλος, ο ενθουσιασμός κάποιων αριστερών καλό είναι να αμβλυνθεί, γιατί εκτός απ' τα εκλογικά κέρδη του ΣΥΡΙΖΑ, δεν υπάρχει άλλο εχέγγυο της κυβερνητικής ευδοκίμησής του. Εκτός αν πρεσβεύουν τον φιλοσοφικό πραγματισμό, που ταυτίζει την αλήθεια με την ωφέλεια και την επιτυχία...

Έκτον, η στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ εξωραϊζεται με την πρόβλεψη ότι η Αριστερά θα κατακτήσει την ηγεμονία κατά το σχήμα σύμφωνα με το οποίο ο κατακτημένος με τον ανώτερο πολιτισμό του κατακτά τον πολιτιστικά κατώτερο κατακτητή (Ελλάδα - Ρώμη). Κατά μία παραλλαγή η ηγεμονία θα επιτευχθεί με την ενίσχυση της Αριστερής Πλατφόρμας απ' την Αριστερά και την αλλαγή συσχετισμού στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ. Ας αρχίσουμε απ' το δεύτερο. Το πρόβλημα με την Αριστερή Πλατφόρμα δεν είναι η έλλειψη δυνάμεων (αριθμεί περίπου το ένα τρίτο των οργανωμένων δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ) αλλά η έλλειψη πολιτικής βούλησης για σύγκρουση και ρήξη με την κυρίαρχη αστική γραμμή. Αρκείται σε σκιαμαχίες εντός των οργάνων του κόμματος, χωρίς να μεταφέρει τις ενστάσεις της στη βάση και στην κοινωνία. Εμμένει στην πολιτική της νομιμοφροσύνης προς την ηγεσία, για να συνεχιστεί απρόσκοπτη η πορεία προς τη διακυβέρνηση, αν και η ηγεσία προ πολλού και κατά πολύ έχει υπερβεί τα οποιαδήποτε όρια θα μπορούσε να θέσει μια αριστερή αντιπολίτευση.

Απ' την άλλη, η ηγεμονία συχνά παρά την πολυχρησία της δεν κατανοείται σωστά. Μεταξύ αντιθέτων μπορεί να υπάρξει ηγεμονία τού ενός αν οι αντιθέσεις συνυπάρχουν και με μια στοιχειώδη ενότητα. Τι κοινό όμως ουσίας υπάρχει μεταξύ της αντικαπιταλιστικής ριζοσπαστικής Αριστεράς και της διαχειριστικής ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ; Η ηγεμονία έτσι νοούμενη μπορεί ν' αποτελέσει φύλλο συκής για κάθε απαράδεκτο συμβιβασμό. Το πράττει ήδη η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ καλώντας την αριστερή σοσιαλδημοκρατία (έτσι την αποκαλεί) σε συμμαχία, προεξοφλώντας ότι η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ θα ηγεμονεύσει...

Έβδομον, η αντίληψη για κάποια εκδοχή στήριξης του ΣΥΡΙΖΑ στη φαντασίωση των θιασωτών του φαίνεται μονόδρομος. Οι δημιουργικοί και αδογματίστοι αριστεροί αποκλείουν άλλη μορφή προσέγγισης της αλλαγής και της εξουσίας. Μόνο με τη διαμεσολάβηση του ΣΥΡΙΖΑ είναι βατή η εξουσία για την Αριστερά.

Πρόκειται για νεκρανάσταση της σταδιολογίας που παραπέμπει την κοινωνική αλλαγή στις ελληνικές καλένδες προτάσσοντας σαν αναπόφευκτο (μονόδρομο) τη διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ! Η αναγκαιότητα της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ συνεπάγεται και μιαν άλλη

«αναγκαιότητα»: αυτήν του κοινοβουλευτικού δρόμου – περιπάτου.

Η απολυτοποίησή του εγκλωβίζει την Αριστερά στις αυταπάτες της αστικής νομιμότητας. Μόνον σαν επικουρική μορφή πάλης έχει αξία χρήση για το κοινωνικοπολιτικό κίνημα.

Ποιος θέτει θέμα εξουσίας;

Στην πραγματικότητα μόνον η εργατική τάξη και οι πολιτικές εκφράσεις της θέτουν θέμα κατάκτησης της εξουσίας. Η αστική τάξη και πολιτικοί της εκπρόσωποι προσπαθούν να περιφρουρήσουν την εξουσία που κατέχουν για να αναπαράγουν το καπιταλιστικό σύστημα. Ο ΣΥΡΙΖΑ απλώς θέτει θέμα ανάληψης της διακυβέρνησης, την οποία υποτίθεται ότι θα χρησιμοποιήσει σαν όργανο για την υλοποίηση ενός φιλολαϊκού προγράμματος. Σ' αυτό έγκειται κατά τον ίδιο και τους επαινέτες του η πρωτοτυπία και η δύναμη της πρότασής του. Κατά την αστική αντίληψη και τον ζυμωμένο στη συνείδηση των μαζών κυβερνητισμό η κυβέρνηση είναι το αρμόδιο όργανο για την εφαρμογή προγράμματος αλλαγών στην κοινωνία. Η αντικαπιταλιστική Αριστερά δεν έχει τέτοια πρόταση, γιατί η φυσιογνωμία και η αποστολή της αποκλείουν την κυβερνητική διαχείριση του καπιταλισμού. Αυτό σημαίνει ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υστερεί έναντι του ΣΥΡΙΖΑ;

Στην πραγματικότητα οι ουσιαστικές αλλαγές για το λαό ταυτίζονται με την άρνηση της καπιταλιστικής κυβέρνησης με το ριζοσπαστικό εργατικό λαϊκό κίνημα. Μια κυβέρνηση διαχείρισης έχει αποδεχτεί το πλαίσιο των αστικών συμφερόντων και δεν έχει τη βούληση να προωθήσει αλλαγές που πλήττουν αυτά τα συμφέροντα. Αν επιχειρήσει τη σύγκρουση, ο ενδοκρατικός και ο συστημικός συσχετισμός εγχώριος και διεθνής, είναι συντριπτικός εις βάρος της. Ή θα εξαναγκαστεί κακήν κακώς σε αναδίπλωση ή θα ανατραπεί με τη βία.

Τις αλλαγές υπέρ της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων εκβιάζει το πολιτικό και εργατικό κίνημα με τη δύναμη των αγώνων και τη μαζικότητα.

Η εκάστοτε κυβέρνηση υποχωρεί για να σώσει το πιο σημαντικό στα αιτήματα των αγώνων, ιδίως σε εποχές κοινωνικού αναβρασμού και έντονων αντιθέσεων. Ανάλογα με την ανάπτυξη του κοινωνικού και πολιτικού μετώπου και εντός του καπιταλισμού μπορεί να αποσπαστούν, με τους αγώνες ή και απ' το φόβο κινηματικής έκρηξης, σοβαρές κατακτήσεις. Μην ξεχνάμε ότι η πρώτη κυβέρνηση Κ. Καραμανλή σε μίαν εκρηκτική ατμόσφαιρα λόγω της κυπριακής τραγωδίας και του δυναμικού κινήματος της Μεταπολίτευσης οδήγησε τη χώρα εκτός ΝΑΤΟ.

Αλλά και πρόσφατα το κίνημα στην έξαρση 2010-12 υπήρξε άμεσα ή έμμεσα ο κινητήρας ριζικών εξελίξεων: αποπομπή Γ. Παπανδρέου, φιλομνημονιακή στροφή ΝΔ, κυβέρνηση

Παπαδήμου, παραμονή της χώρας εντός ευρωζώνης, PSI.

Η αντικαπιταλιστική Αριστερά θέτει θέμα εξουσίας στον καπιταλισμό με διττή έννοια: με την έννοια της δύναμης και επιρροής του κινήματος στην κυβέρνηση, ώστε να αποσπά κατακτήσεις και αυτή της δημιουργίας μέσω των αγώνων και των κατακτήσεων των υποκειμενικών προϋποθέσεων για την ανατροπή του καπιταλισμού.

Αντικαπιταλιστική πρόταση

Η τριπλή εκλογική μάχη έδειξε πως υπάρχει το δυναμικό που μπορεί ν' αποτελέσει τη μαγιά του αντικαπιταλιστικού μετώπου-πόλου. Καταγράφηκε κυρίως στο αποτέλεσμα των περιφερειακών εκλογών αλλά και στους δήμους και αγκαλιάζει ένα ποσοστό της τάξης του 2-3%. Αυτή η δυνατότητα καταγράφεται πολύμορφα στις εκλογές στα συνδικάτα, στους αγώνες του εργατικού λαϊκού κινήματος, στο νεολαιίστικο κίνημα. Ένα ευρύτερο όμως ρεύμα αριστερού κόσμου τείνει ευήκοον ους στις αντιλήψεις και τις προτάσεις μας, αλλά προς το παρόν προτιμά άλλες πολιτικές επιλογές, κυρίως την κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ.

Το μεγάλο και βασανιστικό ερώτημα είναι πώς θα εμπεδώσουμε αυτό το καταγραμμένο πλέον αντικαπιταλιστικό ρεύμα και, το κυριότερο, πώς θα το διευρύνουμε. Είναι δύσκολο, όχι όμως αδύνατο. Υπάρχουν οι γενικότεροι ταξικοί, πολιτικοί ιδεολογικοί παράγοντες στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό και τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό, που διαμορφώνουν έναν σαφώς αρνητικό συσχετισμό σε βάρος του εργατικού λαϊκού κινήματος και των διεκδικησών του. Παράλληλα όμως μ' αυτούς, στη διάρκεια της τελευταίας κρίσης, η κυρίαρχη ιδεολογία βασισμένη στην κοινωνική πραγματικότητα, που είναι απότοκη της μνημονιακής λαίλαπας αλλά και της ασφυκτικής εποπτείας απ' την ΕΕ, καλλιεργεί μια λογική μειωμένων προσδοκιών και δυνατοτήτων, που την υιοθετεί και ο κυβερνητικός πόλος αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ, με μίαν αριστερόστροφη ρητορική.

Έτσι, ακόμη και οι ευρύτερες μάζες που συγκινούνται από τις αριστερές πολιτικές και τα οράματα θεωρούν ότι δεν είναι καιρός για την εφαρμογή αντικαπιταλιστικού προγράμματος, που τους φαίνεται στο άθλιο παρόν ουτοπικό και επικίνδυνο (χαρακτηριστικά η πρόταση εξόδου απ' την ΕΕ και την Ευρωζώνη). Έτσι, αρκούνται στα λίγα, σίγουρα και ακίνδυνα που επαγγέλλονται και η συγκυβέρνηση και ο ΣΥΡΙΖΑ σε διαφορετικό μείγμα και ιδεολογική εκδοχή. Σε θεωρητικό επίπεδο πρόκειται για τη νεοφιλελεύθερη πολιτική καταπολέμησης της ακραίας φτώχειας και κάλυψης οριακών ομάδων.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αυτοαναιρείται ως αριστερή εναλλακτική δυνατότητα, αν περιοριστεί στο ρόλο του αριστερού συμβουλάτορα ή του κριτικού υποστηρικτή του μίνιμουμ προγράμματος κοινωνικής σωτηρίας του ΣΥΡΙΖΑ ή αν αναλωθεί απλώς στην αποδόμηση της πρότασής του, όπως στείρα και μονόδρομα πράττει το ΚΚΕ.

Είναι ανάγκη να ανασκευάσουμε το στερεότυπο που διαδίδει ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά και αριστεροί διανοούμενοι ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σε αντίθεση με τον ΣΥΡΙΖΑ, δεν έχει πρόταση εξόδου απ' την κρίση εξ ου και η κακοδαιμονία της.

Πρέπει να αντιστρέψουμε τον θετικό και αρνητικό πόλο αυτού του σχήματος. Η επιβίωση και αξιοπρεπής διαβίωση του λαού (ανεργία, μισθοί, συντάξεις, φόροι, υγεία, παιδεία) δεν είναι ένα συστημικό μίνιμουμ, αλλά σήμερα αποτελεί αντικαπιταλιστική πολιτική, που διαλεκτικά συνδέεται με το ευρύτερο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα (έξοδος από ΕΕ και ευρώ, εθνικοποιήσεις, αναδιανομή εισοδήματος).

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει ν' αποδείξει ότι το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα είναι άμεσα υλοποιήσιμο και ωφέλιμο. Γι' αυτό πρέπει να τεκμηριώσει αναλυτικά το πρόγραμμά της και να πείσει ότι αυτό το πρόγραμμα μπορεί να υλοποιηθεί μόνο απ' τον οργανωμένο λαό και τις πολιτικές οργανώσεις του και από καμιά αριστερή κυβέρνηση. Η ανάπτυξη του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και «προς τα κάτω» σε σύνδεση με τις άμεσες πιεστικές ανάγκες και «προς τα πάνω» σε σύνδεση με την απάντηση στο ζήτημα της επανάστασης είναι ζωτικό στοιχείο της δικής μας πρότασης εξουσίας. Αντίθετα, η απομάκρυνση από αυτή την προσπάθεια εξασθενίζει το ρόλο και την προοπτική της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Και πάνω απ' όλα: πρέπει να τους «ταράξουμε» στους αγώνες και σε συγκλίσεις των πιο απλών μορφών έως και στρατηγικής φύσης, πάντα σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Πηγή: prin.gr